

هَذَا نِدَاءُ الْأَنْبَهِي الَّذِي أَرْتَقَعَ مِنَ الْأَفْقِ الْأَعُلَى فِي سِجْنِ عَكَّا

﴿ هُوَ الْمُبِينُ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ﴾

حق شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع نداء و کلمه علیا آنکه از کوثر بیان آذان امکان از قصص کاذبه مطهر شود و مستعد گردد از برای اصحابی کلمه طیبه مبارکه علیا که از خزانه علم فاطر سماء و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین یا اهل ارض

﴿ بشارت اول ﴾

که از امّ الکتاب در این ظهور اعظم بجمعی اهل عالم عنایت شد محو حکم جهاد است از کتاب تَعَالَى الْكَرِيمُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ الَّذِي يَهُ فُتَحَ بَابُ الْفَضْلِ عَلَى مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ

﴿ بشارت دوم ﴾

اذن داده شد احزاب عالم با یکدیگر بروح و ریحان معاشرت نمایند عاشرُوا یا قوم مَعَ الْأَدِيَانِ كُلُّهَا بِالرَّوْحِ وَ الرَّيْحَانِ كَذَلِكَ أَشْرَقَ نَيْرُ الْإِذْنِ وَ الإِرَادَةِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءٍ أَمْرِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

﴿بشارت سوم﴾

تعلیم السن مختلفه است از قبل از قلم اعلیٰ این حکم جاری حضرات ملوک آیدھم الله و
یا وزرای ارض مشورت نمایند و یک لسان از السن موجوده و یا لسان جدیدی مقرر دارند و در
مدارس عالم اطفال را به آن تعلیم دهند و همچنین خط در این صورت ارض قطعه واحده
مشاهده شود طوبی لِمَنْ سَمِعَ النَّدَاءَ وَعَمِلَ بِمَا أُمِرَ بِهِ مَنْ لَدَى اللهِ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

﴿بشارت چهارم﴾

هر یک از حضرات ملوک و فقههم الله بر حفظ این حزب مظلوم قیام فرماید و اعانت نماید باید کل
در محبت و خدمت به او از یکدیگر سبقت گیرند این فقره فرض است بر کل طوبی للعاملین

﴿بشارت پنجم﴾

این حزب در مملکت هر دولتی ساکن شوند باید به امانت و صدق و صفا با آن دولت
رفتار نمایند هذا ما نزّلَ مِنْ لَدُنْ آمِرِ قَدِيمٍ بر اهل عالم طرّا واجب و لازم است اعانت این امر
اعظم که از سماء اراده مالک قدم نازل گشته شاید نار بغضاء که در صدور بعضی از احزاب
مشتعل است به آب حکمت الهی و نصائح و مواعظ ریانی ساکن شود و نور اتحاد و اتفاق آفاق را
روشن و منور نماید امید آنکه از توجّهات مظاہر قدرت حق جل جلاله سلاح عالم باصلاح تبدیل
شود و فساد و جدال از ما بین عباد مرتفع گردد

﴿بشارت ششم﴾

صلح اکبر است که شرح آن از قبل از قلم اعلی نازل نعیمًا لِمَنْ تَمَسَّكَ بِهِ وَعَمِلَ بِمَا أُمِرَ
بِهِ مِنْ لَدَى اللَّهِ الْعَلِيمِ الْحَكِيمِ

﴿بشارت هفتم﴾

زمام البسه و ترتیب لحا و اصلاح آن در قبضه اختیار عباد گذارده شد و لکن إِيَّاكُمْ يَا قَوْمٍ
أَنْ تَجْعَلُوا أَنفُسَكُمْ مَلْعَبَ الْجَاهِلِينَ

﴿بشارت هشتم﴾

اعمال حضرات رهبه و خوریهای ملت حضرت روح علیه سلام الله و بهاوه عند الله مذکور و
لکن الیوم باید از انزوا قصد فضا نمایند و بما ینفعهم و یتنفع به العباد مشغول گردند و کل را اذن
تزویج عنایت فرمودیم لِيَظْهَرَ مِنْهُمْ مَنْ يَذْكُرُ اللَّهَ رَبَّ مَا يُرِيَ وَمَا لَا يُرِيَ وَرَبُّ الْكُرْسِيِّ الرَّفِيعِ

﴿بشارت نهم﴾

باید عاصی در حالتی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت و
آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز نه چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده
و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حق جل جلاله ذلت عباد خود
را دوست ندارد إِنَّهُ هُوَ الْمُشْفِقُ الْكَرِيمُ عاصی باید ما بین خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلب
و از سماء کرم مغفرت مسئلت کند و عرض نماید :

إِلَهِي إِلَهِي أَسْلُكَ بِدِمَاءِ عَاشِقِيَّكَ الَّذِينَ اجْتَدَبْهُمْ بِيَانِكَ الْأَحْلَى بِحَيْثُ قَصَدُوا الْذُرُوَةَ
الْعُلِيَا مَقْرَرُ الشَّهَادَةِ الْكَبِيرَى وَبِالْأَسْرَارِ الْمَكْنُونَةِ فِي عِلْمِكَ وَبِاللَّئَلِي الْمَخْزُونَةِ فِي بَحْرِ عَطَائِكَ أَنْ
تَغْفِرَ لِي وَلِأَبِي وَأُمِّي وَإِنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ أَيْ رَبِّ تَرَى جَوَهْرَ
الْخَطَاءِ أَقْبَلَ إِلَى بَحْرِ عَطَائِكَ وَالضَّعِيفَ مَلَكُوتِ إِقْتِدارِكَ وَالْفَقِيرَ شَمْسِ غَنَائِكَ أَيْ رَبِّ لَا
تَحْيِي بِجُودِكَ وَكَرْمِكَ وَلَا تَمْنَعُهُ عَنْ فِيوضَاتِ أَيَّامِكَ وَلَا تَطْرُدُهُ عَنْ بَابِكَ الَّذِي فَتَحْتَهُ عَلَى
مَنْ فِي أَرْضِكَ وَسَمَائِكَ أَهٰءِ خَطِيَّاتِي مَنْعَتِنِي عَنِ التَّقْرِبِ إِلَى بِسَاطِ قُدْسِكَ وَجَرِيرَاتِي
أَبْعَدْتِنِي عَنِ التَّوْجِهِ إِلَى خِبَاءِ مَجْدِكَ قَدْ عَمِلْتُ مَا نَهِيَتِنِي عَنْهُ وَتَرَكْتُ مَا أَمْرَتِنِي بِهِ أَسَالَكَ
بِسُلْطَانِ الْأَسْمَاءِ أَنْ تَكْتُبَ لِي مِنْ قَلْمَ الْفَضْلِ وَالْعَطَاءِ مَا يُقْرِبُنِي إِلَيْكَ وَيُطَهِّرُنِي عَنْ جَرِيرَاتِي
الَّتِي حَالَتْ بَيْنِي وَبَيْنَ عَفْوِكَ وَغُفرانِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْفَيَاضُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْفَضَّالُ

﴿بشارت دهم﴾

حکم محو کتب را از زیر و الواح برداشتم فضلًا منْ لَدَى اللَّهِ مُبْعِثٌ هَذَا النَّبَّا العَظِيمٍ

﴿بشارت یازدهم﴾

تحصیل علوم و فنون از هر قبیل جائز ولکن علومی که نافع است و سبب وعلت ترقی عباد
است کَذَلِكَ قُضِيَ الْأَمْرُ مِنْ لَدُنْ آمِرِ حَكِيمٍ

﴿بشارت دوازدهم﴾

فُدْ وَجَبَ عَلَى كُلِّ وَاحِدٍ مِنْكُمُ الْإِسْتِغَالُ بِأَمْرِ مِنَ الْأَمْرَوْنِ مِنَ الصَّنَاعَيْ وَالْإِقْرَافِ وَأَمْثَالِهَا وَ
جَعَلْنَا اشْتِغَالَكُمْ بِهَا نَفْسَ الْعِبَادَةِ لِلَّهِ الْحَقِّ تَفَكَّرُوا يَا قَوْمٌ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ وَالْطَّافِهِ ثُمَّ اشْكُرُوهُ فِي
الْعَشِيَّ وَالْإِشْرَاقِ لَا تُضِيِّعُوا أَوْقَاتَكُمْ بِالْبَطَالَةِ وَالْكَسَالَةِ وَاسْتِغْلُوا بِمَا تَنْتَفِعُ بِهِ أَنْفُسُكُمْ وَأَنْفُسُ

غَيْرِكُمْ كَذِلِكَ قُضِيَ الْأَمْرُ فِي هَذَا الْلَّوْحِ الَّذِي لَاحَتْ مِنْ أَفْقِهِ شَمْسُ الْحِكْمَةِ وَ الْبَيَانُ أَبْغَضُ
النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ يَقْعُدُ وَ يَطْلُبُ تَمَسُّكًا بِحَبْلِ الْأَسْبَابِ مُتَوَكِّلِينَ عَلَى اللَّهِ مُسْبِبِ الْأَسْبَابِ هُرْ
نَفْسِي بِصَنْعِتِي وَ يَا بَكْسِبِي مَشْغُولُ شُودُ وَ عَمَلٌ نَمَايِدَ آنِ عَمَلٌ نَفْسٌ عِبَادَتٌ عِنْدَ اللَّهِ مَحْسُوبٌ إِنْ
هَذَا إِلَّا مِنْ فَضْلِهِ الْعَظِيمِ الْعَمِيمِ

﴿بِشَارَتْ سِيزِدْهَم﴾

امور ملت معلق است برجال بيت عدل الهی ایشانند امناء الله بین عباده و مطالع الامری
بلاده

يا حزب الله مری عالم عدل است چه که دارای دو رکن است مجازات و مكافات و این
دو رکن دو چشمہ اند از برای حیات اهل عالم چونکه هر روز را امری و هر حین را حکمی مقتضی
لذا امور بوزرای بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند نفوسي که لوجه الله
بر خدمت امر قیام نمایند ایشان ملهمند بالهامت غیبی الهی بر کل اطاعت لازم امور سیاسیه کل
راجع است به بیت العدل و عبادات بما آنژله الله فی الکتاب

يا اهل بها شما مشارق محبت و مطالع عنایت الهی بوده و هستید لسان را بسب و لعن
احدى میالائید و چشم را از آنچه لا یق نیست حفظ نمائید آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد
مقصود حاصل و الا تعرّض باطل ذرُوهُ بِنَفْسِهِ مُقْبِلِينَ إِلَى اللَّهِ الْمُهَمَّيِّنِ الْقَيُّومِ سبب حزن مشوید تا
چه رسد بفساد و نزع امید هست در ظل سدره عنایت الهی تربیت شوید و بما اراده الله عامل
گردید همه اوراق یک شجرید و قطره های یک بحر

﴿بشارت چهاردهم﴾

شد رحال مخصوص زیارت اهل قبور لازم نه مخارج آنرا اگر صاحبان قدرت و وسعت به بیت عدل برسانند عند الله مقبول و محبوب نعیمًا للعَامِلِینَ

﴿بشارت پانزدهم﴾

اگر چه جمهوریت نفعش بعموم اهل عالم راجع ولکن شوکت سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مدن عالم از آن محروم ماند اگر مدبرین این دورا جمع نمایند اجرشان عند الله عظیم

است چون در مذاهب قبل نظر بمقتضیات وقت حکم جهاد و محو کتب و نهی از معاشرت و مصاحبیت با ملل و همچنین نهی از قرائت بعضی از کتب محقق و ثابت لذا در این ظهور اعظم و نبأ عظیم مواهب و الطاف الهی احاطه نمود و امر مبرم از افق اراده مالک قدم بر آنچه ذکر شد نازل نَحْمَدُ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى عَلَى مَا أَنْزَلَهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ الْمُبَارَكِ الْعَزِيزُ الْبَدِيعُ اگر جمیع عالم هریک دارای صد هزار لسان شود الى یوم لا آخر له بشکر و حمد ناطق گردد هر آینه بعنایتی از عنایات مذکوره در این ورقه معادله ننماید یَسْهُدْ بِذَلِكَ كُلُّ عَارِفٍ بَصِيرٍ و كُلُّ عَالِمٍ خَبِيرٍ از حق جل جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت و مطالع عَزَّتِنَدْ تأیید فرماید بر اجراء اوامر و احکامش آنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ وَ بِالإِجَابَةِ جَدِيرُ